

skal naa til Enighed med det ærede Medlems Parti.

Birck: Den højtærede Indenrigsminister henviser til de Penge, der bliver sparet. Jeg vil da gerne have Lov til at sige om denne Besparelse, at jeg tror, at hvis det gaar med den danske Valuta, som det er gaaet med den hidtil baade i Forhold til Udlandet og til de indenlandske Varer, er jeg bange for, at der ikke blive sparet saa meget. Jeg er ganske overbevist om, at næste Aars Indkomstskat i mange Retninger vil blive en Skuffelse, fordi Folk har Lov til at fradrage forrige Aars Skat, og fordi de faktisk har Lov til at fradrage deres Tab. Jeg er ked af, at den højtærede Minister ikke vil gaa ind paa Tolden. Jeg gentager, at det er en Overtro, at Tolden hviler med, hvad Madsen-Mygdal kaldte den tunge Ende nedad; den er i det væsentlige en Indkomstskat. Jeg vil indrømme, at Tolden stiger ikke proportionalt med Indtægten, men den stiger med Indtægten og egentlig ikke saa forfærdelig galt i Forhold til den, i hvert Fald den danske Told, der ikke beskatter Livsfornødenheder. Gustav Bang kommer til det Resultat, at de værst beskattede betaler $3\frac{1}{2}$ pCt. og de, der har de mindre Satser, betaler 2 pCt. af deres Indtægter i Toldskatter. Jeg vil bede den højtærede Minister og særlig de ærede Socialdemokrater om at læse Gustav Bangs sidste, fortræffelige Afhandling.

Med Hensyn til Ungdomsskatten glædede det mig, at Ministeren var at faa i Tale, og det glædede mig ogsaa af en anden Grund, nemlig den, at de ærede Herrer forstaa, at selv om man ikke kan anerkende Regelen „Enhver efter sit Behov“ — og den kan man ikke anerkende —, saa maa Lønningerne dog lempes en Smule efter Behovet. Jeg vil gribe Lejligheden til overfor Formanden for Lønningsudvalget, det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofoed), at sige, at han ikke gjorde en god Gerning, og at han var i ulykkelig Uoverensstemmelse med den højtærede Indenrigsminister, da han under Lønningslovenes Behandling stod afvisende overfor Børnetillægene i Stedet for overfor de sidste Tillæg, der kom frem mellem anden og tredje Behandling.

Angaaende Pengene til Bestridelse af Udgifterne ved Lovforslaget skal jeg kun sige, at det er Ting, vi kan diskutere i Udvalget; men Ministeren maa forstaa, at saa vidt jeg kan forstaa Stemningen i det Parti, hvortil jeg staar i Tilslutning, er det en be-

stemt Villie, at Ministeren skal kunne paapege ca. 35 Mill. Kr., hvis han vil have denne Lov.

Den højtærede Minister og flere andre nævnede Hørup. Der er blevet bukket meget — med Rette, dog ogsaa undertiden med Urette — for Hørups Arbejde i den Sag. Det er altid saaledes, at de Partifæller, der er døde, er de behageligste baade at citere og at rose. De er bedre end de levende. Og jeg antager, at det er ud fra den Betragtning, at Hørup er blevet nævnt med saa stor Ros i Dag. Men jeg vil gerne sige om det Hørupske Forslag, at det kunde aldrig være gennemført den Gang. Det var et Spring ud i Mørket, om hvilket man ikke vidste noget som helst. Det maatte for Opinionen staa som en haabløs Sag, fordi Sindene ikke var beredte dertil, medens vi derimod fik den Overgang, vi maatte have. Sagen blev realiseret gennem det moderate Bojsenske Forslag. Det er i det hele en almindelig Regel, at det er godt, at der i Verden er nogle Mennesker, der drømmer 50 Aar frem i Tiden; jeg elsker selv saadanne Drømme. Men den store Politiker ser Fremtidens Krav under Gennemførlighedens Former, og det er de Moderate, der har Æren og Fortjenesten af at have gjort det. Det Bojsenske Forslag var det, der politisk set gav Mulighed for at realisere en Idé, og derfor stod det højt over det, som Berg og Hørup havde fremsat.

Saa var der det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch), der som sædvanlig med en mandig Kraft, tør jeg næsten sige, fastholdt sit Standpunkt overfor en Masse slemme Mandfolk, hvoriblandt ogsaa den højtærede Indenrigsminister var. Jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at vi har to Regler, om hvilke der en Gang er blevet sagt, at ingen af dem overholdes, nemlig at det, et Menneske maaske skulde lønnes efter, var efter Princippet „Enhver efter sin Evne“ — det siger nogle Socialdemokrater —, men andre siger: „Enhver efter sit Behov“. Det er nu ikke altid, man lønnes hverken efter sin Evne eller sit Behov. Jeg kan ikke nægte, at ved Siden af Evnen virker Behovet noget ind, forsaavidt som Befolkningen maa være i Stand til at leve; det ærede Medlem er meget doktrinær, naar hun ikke vil indse Behovets Betydning. Med Hensyn til de gamle Mænd kan der siges, at det er overflødigt, at saadanne Mennesker faar Tobak. Jeg vilde nu blive meget ulykkelig, hvis jeg ikke kunde faa Tobak, og en Snaps fra Tid til anden, en